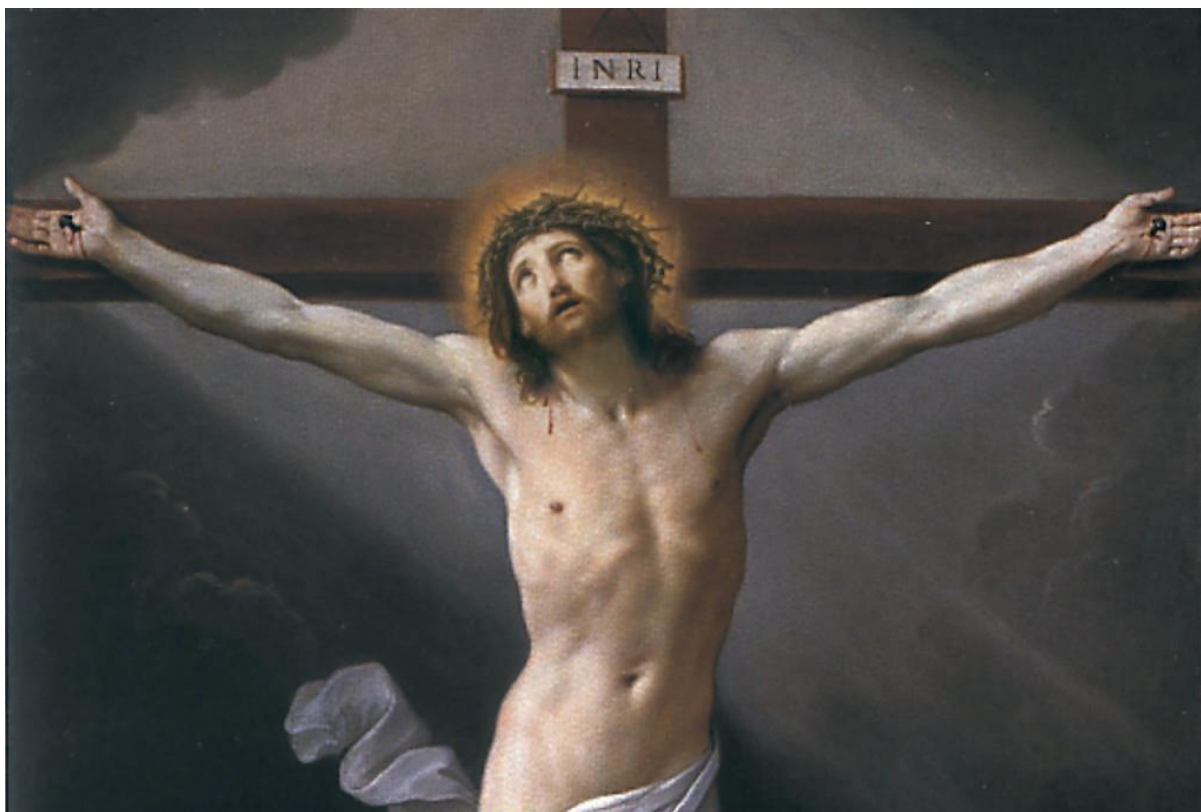

**„Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště;
pavézou a krytem je ti jeho věrnost.“ Žalm 90, 4-5**

Přečtěme si lékařský popis smrti ukřižováním a poté přemýšlejme nad slovy: „Pán tě zastíní svými rameny.“

Ukřižování je nejbolestivější smrt, jakou kdy člověk vynalezl. Dalo vzniknout slovu "excruciating" - "nesnesitelný". Bylo vyhrazeno primárně těm nejhorším mužským zločincům. Náš Pán odmítl anestezii v podobě vína, které mu nabídli římské vojáky - v souladu se svým slibem, zaznamenaným v Matoušovi 26, 29: *"Pravím vám, že již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu s vámi pít kalich nový v království svého Otce."* Náš Pán byl svlečen do naha a jeho oděv si rozdělili římské strážce. Bylo to naplnění Žalmu 21, 18-19: *"Pasou se na mně svým zrakem. Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv."* Ukřižování Ježíšovi zajistilo strašlivou, pomalou a bolestivou smrt.

Když byl náš Pán přibit na kříž, nalézal se v anatomicky neudržitelné poloze. Ježíšova kolena byla ohnutá asi o čtyřicet pět stupňů a byl nucen nést svou váhu pomocí stehenních svalů, což je poloha, kterou není možné udržet déle než několik minut bez silné křeče ve svalech stehů a lýtek. Váha našeho Pána byla nesena jeho nohama, probitýma hřebíky. Když se svaly dolních končetin našeho Nejsvětějšího Pána unavily, váha jeho těla musela být přenesena na jeho zápěstí, paže a ramena. Během několika minut po jeho pověšení na kříž byla ramena našeho Pána vykloubená. O několik minut později se mu vykloubily lokty a zápěstí. Výsledkem těchto dislokací horních končetin bylo, že se jeho paže prodloužily o dvacet čtyři centimetrů, jak je jasně patrné na turínském plátně. Navíc se tak naplnilo

proroctví Žalmu 21, 15: *"Rozlívám se jako voda, všechny kosti se mi uvolňují, jako vosk je mé srdce, rozplynulo se v mém nitru."*

Po vykloubení zápěstí, loktů a ramen našeho Pána způsobila váha jeho těla na horních končetinách tažné síly ve svalech Pectoralis Major - hlavních svalech hrudní stěny. Tyto tažné síly způsobily, že jeho hrudní koš byl vytažen vzhůru a ven v nejnepřirozenější poloze. Jeho hrud' byla trvale v poloze maximálního nádechu. Aby mohl vydechnout, musel Ježíš zatlačit na hřeby v nohou a tak zvednout tělo a umožnit hrudnímu koši pohnout se dolů a dovnitř a vydechnout vzduch z plic. Jeho plíce byly v klidové poloze v neustálém maximálním nádechu. Ukřižování je lékařské drama. Problém byl v tom, že náš pozeňnaný Pán nemohl snadno zatlačit na hřeby v nohou, protože svaly na nohou, ohnuté pod úhlem 45 stupňů byly extrémně unavené, v těžkých křečích a v anatomicky nestabilní poloze.

Navzdory tomu, co se o ukřižování ukazuje v hollywoodských filmech, byla oběť extrémně aktivní. Ukřižovaná oběť byla nucena pohybovat se po kříži nahoru a dolů v rozsahu asi třiceti centimetrů, aby mohla dýchat. Proces dýchání působil nesnesitelnou bolest, spojenou s absolutním strachem z udušení. Jak ukřižování pokračovalo po šest hodin, náš Pán byl stále méně schopen nést svou váhu na nohou, protože jeho stehenní a lýtkové svaly byly stále více vyčerpané. A mějme na paměti, že už byl bičováním zbaven většiny své kůže. Byl tedy v hlubokém šoku a poté byl nucen pochodovat přibližně dva kilometry a nést svůj vlastní kříž. I když plně lidská, byla síla našeho Pána během jeho utrpení zcela nepochopitelná.

Docházelo k narůstající dislokaci jeho zápěstí, loktů a ramen a dalšímu zvýšení hrudní stěny, což mu ztěžovalo dýchání. Během několika minut po ukřižování se náš Pán stal silně dyspnoeickým (dušným). Jeho dýchací pohyby nahoru a dolů způsobovaly nesnesitelnou bolest v jeho zápěstích, nohou a vykloubených loktech a ramenou. Pohyby se staly méně častými, jak se náš pozeňnaný Pán stále více vyčerpával. Hrůza z bezprostřední smrti zadušením ho ale přinutila pokračovat v úsilí.

Ve svalech dolních končetin našeho sladkého Pána se vyvinuly nesnesitelné křeče, jak se snažily tlačit dolů na jeho nohy a zvednout jeho tělo, aby tak mohl v anatomicky kompromitované poloze vydechnout. Bolest z rozbitých nervů v zápěstí (nervus medianus) explodovala při každém pohybu. Náš Pán byl pokryt svou drahou krví a potem. Krev byla výsledkem bičování, které ho téměř zabilo a pot důsledkem jeho usilovných snah o vyčerpání vzduchu z plic.

Během toho všeho byl úplně nahý a vůdci Židů, Římani, zástupy a zlý zloděj, ukřižovaný vedle něj se mu vysmívali, nadávali a smáli se mu. Navíc to vše sledovala pozeňnaná Matka našeho Pána, vnitřně spojená s jeho utrpením.

Fyziologicky procházelo tělo našeho Pána řadou katastrofických a smrtelných událostí. Protože si Ježíš nedokázal udržet dostatečnou ventilaci plic, byl nyní ve stavu hypoventilace (nedostatečné dýchání). Jeho hladina kyslíku v krvi začala klesat a vyvinula se u něj hypoxie. Navíc, kvůli jeho omezeným respiračním pohybům začala stoupat hladina oxidu uhličitého v krvi, což je stav známý jako hyperkapnie. Tato rostoucí hladina CO₂ stimulovala jeho srdce, aby bilo rychleji, aby tak zvýšilo dodávku kyslíku a odstranilo CO₂. Respirační centrum v mozku našeho Pána posílalo naléhavé zprávy do jeho plic, aby dýchal rychleji a Pán začal

těžce oddychovat. Ježíšovy fyziologické reflexy vyžadovaly, aby se zhluboka nadechl a nedobrovolně se pohyboval nahoru a dolů po kříži mnohem rychleji, navzdory nesnesitelné bolesti.

Mučivé pohyby spontánně začaly několikrát za minutu, k radosti davů, které se mu posmívaly, římských vojáků a velerady. Kvůli přibití na kříž a jeho rostoucí vyčerpanosti však náš drahocenný Pán nebyl schopen dodat více kyslíku do těla, trpícího jeho nedostatkem. Zdvojená síla hypoxie (příliš málo kyslíku) a hyperkapnie (příliš mnoho CO₂) způsobovala, že jeho srdce bilo rychleji a rychleji, a u našeho Pána se vyvinula tachykardie. Poté, co svaté Srdce bilo stále rychleji a rychleji, byla jeho tepová frekvence pravděpodobně asi 220 tepů za minutu, což je obvykle udržitelné maximum. Ježíš nepil nic patnáct hodin, od šesti hodin předchozího večera.

Náš Pán vydržel bičování, které ho téměř zabilo. Po bičování, trnové koruně, hřebících do zápěstí a nohou a tržných ranách po bití a pádech krvácel z celého těla. Byl již extrémně dehydrovaný a jeho krevní tlak znepokojivě poklesl. Jeho krevní tlak byl pravděpodobně asi 80/50. Byl v šoku prvního stupně, s hypovolemií (nízký objem krve), tachykardií (nadměrně rychlý srdeční rytmus), tachypnoe (nadměrně rychlá respirační frekvence) a hyperhidrózou (nadměrné pocení). Někdy po poledni Nejsvětější Srdce našeho Pána začalo fyzicky selhávat. Ježíšovy plíce se pravděpodobně začaly plnit tekutinou (pulmonární edém). To jen zrychlilo jeho dýchání, které bylo už tak vážně ohroženo. Ježíš trpěl srdečním selháním a selháním dýchání. Ježíš řekl: "Žíznil" částečně proto, že jeho tělo volalo po tekutině, ale také proto, že žíznilo po duších - jak je milovat, jak jimi být milován. Náš Pán zoufale potřeboval intravenózní infuzi krve a plazmy. Nemohl správně dýchat a pomalu se dusil k smrti. V této fázi se u našeho Pána pravděpodobně vyvinulo haemopericardium (krvácení do osrdečníku): krevní plazma a krev se nahromadila v prostoru kolem jeho Nejsvětějšího Srdce, zvaném perikardium. Tato tekutina kolem jeho Nejsvětějšího Srdce způsobovala srdeční tamponádu (tlak na srdce brání tomu, aby správně bilo). Kvůli rostoucím fyziologickým požadavkům na Ježíšovo Nejsvětější Srdce a pokročilému stavu haemopericardia mohl nakonec utrpět srdeční rupturu. Nejsvětější Srdce mohlo doslova prasknout, ještě před tím, než ho probodlo Longinovo kopí. Srdeční selhání bylo pravděpodobně konečnou fyzickou příčinou jeho smrti, zatímco naše hříchy jsou skutečnou příčinou jeho utrpení a smrti.

Když Římané chtěli smrt urychlit, jednoduše zlomili oběti nohy a způsobili, že se tak během několika minut udusila. Tomu se říkalo crucifragrum. Ve tři hodiny odpoledne náš Pán řekl: „Je dokonáno.“ V tu chvíli vydal svého Ducha a zemřel. Když k němu přišli vojáci, aby mu zlomili nohy, byl už mrtvý. Ani kost jeho těla nebyla zlomena - splnění proroctví v Exodu 12, 46. Náš drahý Pán tak zemřel na kříži po šesti hodinách nejhoršího a nejděsivějšího mučení, jaké kdy bylo vynalezeno, poté, co už vydržel mučení během dvanácti hodin před ukřižováním, jež by samo o sobě bylo schopno zabít kteréhokoli jiného muže.

*Podle Dr. C. Truman Davis: „Anatomické a fyziologické podrobnosti smrti ukřižováním“
California Medicine 1965. Publikováno na blogu [Ann Barnhardt](#).*